

Overweging op de lezingen uit: Jeremia 31, 7-9 en Marcus 10, 46-52, 30ste zondag dhj B, 27 oktober 2024, door Marianne Thie

In deze korte evangeliëlezing van slechts 6 verzen - het is het laatste genezingsverhaal in Marcus - horen wij over een bedelaar die aan de rand van de weg, buiten de poorten van Jericho zit. Het is de enige keer in Marcus, dat degene die genezen wordt en waarover het genezingsverhaal gaat, met naam genoemd wordt.

Er klinkt in dit korte verhaal veel mee.

Jezus is op weg naar Jeruzalem, en die weg gaat via Jericho. Marcus zoomt in op een enkele persoon, Bartimeus, een man die niet zo goed mee kan op die snelweg van het leven, hij zit er naast, doet niet mee. Hij is niet eens een toeschouwer want hij is blind. Hij is dubbel buitengesloten.

Bartimeus was er toen, en anno 2024 is hij er ook nu nog altijd.

Soms is het een man, en soms een vrouw.

Mensen die buiten de boot van de samenleving vallen:

Vanwege hun gezondheid, vanwege hun anders-zijn dan de rest, vanwege pure pech.

Bartimeus zit daar naast de weg, omdat hij zoals we al hoorden blind is, en door het niet kunnen zien, bedelen zijn bron van inkomsten is om van te leven.

Als 'ziende' mens sta je er niet veel bij stil, maar dit zintuig - het menselijk oog - is slechts 2,5 centimeter in doorsnee. Het is de meest ingewikkelde 'camera' die we kennen. Het oog kan tegelijkertijd 1,5 miljoen boodschappen aan de hersenen doorgeven. 80% van de informatie die we ontvangen komt binnen via onze ogen. Ogen spreken een eigen taal. Je kunt de ander ermee 'lezen'. Je kunt ermee op iemand neerzien, of vol verwachting naar iemand opzien. Je hebt blikken die kunnen doden. Ogen die vuur schieten. Ogen kunnen tranen van verdriet of woede. Er zijn ogen die een ander bewust niet zien staan. Je kunt ermee een blik van verstandhouding geven, en/of een knipoog, maar je kunt ook een doorn in het oog zijn, een oogje dicht doen. Je kunt je ogen berouwvol neerslaan, als je iemand niet meer recht in de ogen durft te kijken. Sommigen zijn te lui om uit hun ogen te kijken. Soms zijn je ogen groter dan je maag. Soms kun je je ogen niet geloven. Dan moet je je ogen maar goed de kost geven.

Ogen spreken een eigen taal. Dat is nogal wat als je dit moet missen, of dreigt te gaan missen. En dat geldt eigenlijk voor elk zintuig die wij hebben ontvangen.

Maar.. je hoort ook vaak dat mensen die een zintuig moeten missen, door wat van reden dan ook, dat de andere zintuigen zich extra gaan ontwikkelen, gevoeliger worden, zodat zij toch kunnen aanvoelen en meekrijgen wat er gaande en aanstaande is in de samenleving en de directe omgeving.

Zo ook Bartimeus, hij hoort in de verte geluiden van mensen, Die geluiden worden sterker. Hij neemt goed waar. Een menigte komt er aan. Zij staan in het volle leven. En de menigte heeft slechts oog voor één man. Hij is hun held en voor sommige hun idool. Al het andere moet hiervoor wijken. Maar de blinde hoort méér dan het geroezemoes en de opwinding. Hij hoort woorden, halve zinnen en verneemt dat Jezus uit Nazareth zich onder de menigte bevindt.

Als Jezus op zijn hoogte is, roept hij zelfverzekerd luid naar Jezus, het roepen van Bartimeus is een uiting van zijn vertrouwen en geloof. Niemand heeft hem vertelt wie Jezus is, maar hij weet het. Hij ziet het met de ogen van zijn hart.

De leerlingen die Jezus volgen, hebben dit niet in de gaten. Zij kijken met de ogen van hun hoofd. Zij willen alleen weten wie het meeste kans maakt om door Jezus gezien en bewonderd te worden.

En in onze huidige tijd? Anno 2024? Luid roepen, protesteren, schreeuwen, zich gehoor verschaffen, dat hebben we ook niet zo graag, dat stoort onze rust en het past niet in dat ideale beeld dat wij van ons leven hebben en het milieu wat wij koesteren..

Aan het gedrag van de leerlingen en de menigte is duidelijk te merken dat ze die blinde, roepende bedelaar maar een vervelend mens vinden. Ze worden zelfs kwaad op hem en bevelen hem zijn mond te houden en rustig langs de kant te blijven zitten. Hij telt niet mee.

Maar de blinde, die goed heeft gezien met de ogen van zijn hart, vol vertrouwen is en gelooft in Jezus, houdt niet op, komt voor zichzelf op. Hij houdt vol, blijft roepen: 'Jezus, zoon van David, heb medelijden met mij.' Hij vraagt Jezus niet naar overvloed aan goud of geld, maar zijn hulp, zijn goedheid, zijn liefde. Hij vraagt om bevrijding uit een onleefbare situatie. Hij vraagt om ruimte om te leven. Hij vraagt om opgenomen te worden in de kring. Om zo niet langer langs de kant van de weg te hoeven liggen, maar op te mogen staan en op de weg te gaan. Op de weg van het leven.

Jezus heeft Bartimeüs gehoord. Hij blijft staan. Richt zich tot de volgelingen en vraagt hen: 'Roep hem'. Jezus roept Bartimeus niet zelf. En nu gebeurt er iets zeer opvallends. Zij die de blinde toesnauwden te zwijgen, keren als een blad aan de boom. Doen wat Jezus van hen vraagt en nodigen de blinde vriendelijk uit om naar Jezus te komen. 'Rustig maar, je hoeft je stem niet zo te

verheffen, houd moed, sta maar op, sta maar op je eigen benen. Jezus wil dat je naar hem toekomt', zeggen ze. De leerlingen begrijpen absoluut niet waar het Jezus om gaat. Ze zien niet wie Jezus is en wat zijn boodschap is. Blind als ze zijn.

Maar de blinde verstaat de uitnodiging van Jezus zeer goed. Hij staat op en werpt zijn mantel van zich af. Hij gooit zijn oude bestaan weg. Hij is er nu al van overtuigd dat Jezus hem leven schenkt en liefde en toekomst. Hij begrijpt dat Jezus doet wat God wil: ik ben er voor jou, ik geef je van mijn liefde, van mijn vrijheid en zorg dat je leefruimte krijgt. Jezus weet wat de blinde wil. Maar loopt niet op de feiten vooruit.

Hij vraagt de blinde wat hij wil. 'Dat ik zien kan', zegt Bartimeüs. 'Ga maar', zegt Jezus, "Je geloof is je redding, je geloof is je toekomst." Je hebt goed gezien met de ogen van je hart, waar het in het leven om gaat. Mensen nabij zijn, hen niet in de steek laten, hen zien en opnemen in de kring. En de blinde is van iemand die leefde langs kant van de weg, een man geworden van de weg en op de weg.

'Heer, maak dat ik (weer)zien kan.' Die bede van de blinde Bartimeüs zou ook de bede van ons allen hier kunnen zijn. Want te vaak zijn we ziende blind, of we zien alleen maar wat we graag willen zien, of we kijken door een gekleurde bril.

Uit dit verhaal kunnen we leren dat we geen licht nodig hebben om echt te kunnen zien, maar wel geloof, liefde en vertrouwen.

Zo vertelt ons ook het volgende verhaal:

Midden in de nacht vroeg een wijze aan zijn leerlingen:

'Zeg mij, wanneer wordt het dag?'

'Over vijf uur', antwoordde er een.

'Als de zon opkomt', zei een ander.

De wijze was niet tevreden met die antwoorden.

'Wanneer wordt het dag?', bleef hij vragen.

Na lang nadenken zei een van de leerlingen:

'Het is dag als ik op de horizon kamelen van rotsblokken kan onderscheiden.'

'Nee', zei de wijze, 'Dag wordt het pas als ik in het gelaat van de mens tegenover mij mijn broeder of zuster herken. Zolang dat niet gebeurt, is het nacht.'

Amen